zrel sa na ňu zblízka. „Čo sa stalo? Vyzeráš, akoby si videla ducha."

„Naháňala nás Pandora. Snažila sa nás k sebe pripútať." Lottie sa zošuchla na stolček vedľa neho.

Strýko Jack položil ceruzku a chytil ju za ruky. „Čože? Myslel som, že hore spíte!"

„Spali sme. Bola v mojej hlave. V mojom sne."

„Aha! Máš na mysli nočnú moru…" Strýko Jack vyzeral, že sa mu uľavilo.

„Nie!" ostro naňho vyštekla Sofie.

Lottie pokrčila plecami. „No… áno. Asi. Ale bolo to *také* skutočné! Takže to si nebol ty? Bola som si istá, že áno," mumlala. „A hlavne po tom, čo si bol taký nešťastný, keď si sa dozvedel o tom jednorožcovi."

„Čo som nebol ja? Lottie, musíš mi povedať, čo sa tu deje!" Strýko Jack opäť vyzeral veľmi ustarostený.

„Boli sme na Netherbridgeskom kopci, v tom sne, a hľadali sme jednorožca. Potom sa objavila Pandora a skoro sa mi dostala do hlavy, strýko Jack, bola taká mocná! Ale… zahnal… ju jednorožec " Lottie stíšila hlas. Znelo to tak hlúpo…

„Ako som už povedala, Lottie, nebol to jednorožec," odvetila Sofie netrpezlivo. „Niekto ho poslal, aby nás zachránil. Mali sme pocit, že si to bol ty."

„Nebol som to ja," odvetil strýko Jack. „Počujte, vy dve, mali by ste niečo vedieť… Lottie, keď tvoj otec odišiel na svoj posledný výlet, nehľadal iba exotické zvieratá." Strýko Jack si povzdychol. „Vybral sa hľadať

jednorožce, bol nimi posadnutý. Dopočul sa, že žijú hlboko v dažďových pralesoch. Preto ma to tak zobralo. Jednorožce mi pripomínajú, ako veľmi mi Tom chýba – a koľko si premeškala tým, že ho nemáš pri sebe."

„Ach," šepla Lottie. Nevedela, čo si má o tom myslieť. Bola rada, že sa dozvedela čosi o ockovi, ale zároveň… opustil ju aj mamu a išiel do pralesa pátrať po jednorožcoch. Hoci Lottie jedného videla – teda aspoň v sne –, jednorožce stále považovala len za akúsi rozprávku. Niečo, čím by sa dospeláci nemali zapodievať. „Tak by sme sa asi mali vrátiť späť do postele," povedala vyčerpane.

„Lottie!" Giles sa na ňu díval z otvorených dverí na klietke.

„Dobrý večer, Giles. Páči sa vám vaša klietka?" spýtala sa Lottie a podarilo sa jej vystrúhať malý úsmev.

„Lottie, nemôžete sa vrátiť do postele," naliehal škrečok. Jej otázku sa rozhodol ignorovať.

Lottie naňho najprv civela, no potom si uvedomila, že má pravdu. „Och, čo ak sa tá bosorka vráti! Čo urobíme?" A práve v tej chvíli na ňu doľahla obrovská únava.

„Ariadna ťa bude musieť naučiť, ako si ochrániš myseľ v spánku," súhlasil strýko Jack. „Ale dovtedy…"

„Dovtedy budem mať klietku v Lottiinej izbe," dodal Giles pokojne. „Škrečky sú nočné živočíchy. Posnažím sa udržať koliesko v pohybe, aspoň si zlepším kondíciu. Ak uvidím známky sna, čarodejnica-nečarodejnica, sko-